

ПЕНКО ПЕНКОВ

ТОПОЛИ ПО ПЪТЯ

РОМАН
ЛАЙТ ФЕНТЪЗИ

Еклиптик

Пенко Пенков

ТОПОЛИ ПО ПЪТЯ

лайт фентъзи роман

Художник на корицата *Христо Колев*

Дизайн *Еклиптик*

Коректор *Ани Гешева*

Издателство *Еклиптик*

Печат *Алианс Принт ЕООД*

Българска. Първо издание.

Формат 54x84/16.

Печатни коли 16

Контакти:

Еклиптик ЕООД

тел.: 0897 701 650

ecliptic-press.eu

office@ecliptic-press.eu

© Пенко Пенков, *автор*, 2018

© Христо Колев, *художник*, 2018

© Ани Гешева, *коректор*, 2018

© Еклиптик ЕООД

София, 2018

ISBN 978-619-200-022-6

Съдържание

I ЧАСТ	7
Кутията	9
Сладоледи	12
П	14
Ралото	18
Топли принцеси	20
Буря	24
Ганка	26
Орион	32
Мъжка дума	40
Трепканица	43
Цепеници	52
Кал	57
Лазарка	59
Нов път	63
Прашни дневници	65
Горан	69
У дома	71
Тополи по пътя	73

II ЧАСТ	75
Пейката отвъд	76
Второ ниво	79
Тромпети	83
Печени чушки	85
Звезди	92
Катми	96
Цепната слива	103
Чонки	108
Хоха	115
Пльос	124
Разследване	127
Сталкер	133
Росà	152
Излежаване	160
Мимето	168
Първа стъпка	172
Кутии	178
Тъп и упорит	183
Щаб	186
Цигара	202
Ентоптики	206
Пабло	215
Белег	222
Оръжието	233
Огледало	254

I

часть

Кутията

Помня червената светлина на залязващото августовско слънце, отразена по тапетите в стаята на баба ми. Тази светлина беше толкова плътна, колкото и жегата навън. Рамката на прозореца разделяше пламналото светло петно на четири, рисувайки голям тъмен кръст на стената.

Бях на шест, а баба ни викаше един по един в стаята си. Лежеше и едва помръдваше ръцете си. Сякаш се беше стопила. Като снежен човек, попаднал незнайно защо в средата на лятото. Мама каза, че искала да се прости с нас, защото си отивала. Усещах, че няма да я видя повече, и колкото и да се опитвах да ме убеждават, че се отправяла към по-добро място, не можех да преглътна буцата в гърлото си. Седях облегнат на стената в коридора и дочувах приглушените гласове зад затворената врата. Мама беше вътре. Подсмърчаше, сякаш беше настинала, а бабиният глас почти не се чуваше на фона на лястовичето цвърчене навън. Когато мама излезе, очите ѝ бяха червени, много червени.

– Баба ти те вика. Не стой дълго, много е уморена – и забърза към кухнята. Чух как пуска водата и плиска лицето си.

Влязох. Навън лястовичките се бяха укротили. Уморените лъчи на слънцето осветяваха микроскопични пращинки, застинали във въздуха на стаята, а светлината сякаш беше станала още по-червена.

– Ела, чедо.

Почти шептеше. Доближих се. Погледът ѝ бе отправен навън, право към пурпурното небе на залеза, но сякаш пламъкът му не се отразяваше в тях – тя гледаше някъде много,

много по-надалече.

– Наведи се да те целуна.

Устните ѝ допряха челото ми. Усетих сухотата им като мека хартия. Уж знаех, че на по-доброто място я очакват, а очите ми се замъглиха.

– Не плачи, Петьо. Недей, баба. Ние пак ще се видим. Скоро. Имай ми вяра.

– И аз ли ще дойда на онова хубаво място? – изненадах се аз.

– Не, чедо – думите трудно се изнизваха от пресъхналата ѝ уста, но тя продължи:

– Не. На теб ти е много рано за там.

– Ами нали и на така също ѝ е било рано?

– Кака ти може да е там, но може и да е навсякъде. Сега иди и отвори най-долното чекмедже на скрина.

Обърнах се и бързо избърсах една издайническа сълза. Може да беше заради баба, а може и заради сестричката ми, която не познавах, а толкова много ми се искаше. Просто изчезнала малко преди да се родя. Ей така – излязла и не се върнала повече. Клекнах, дръпнах чекмеджето. Беше тежко и успях да го откrexна само на една педя.

– Виждаш ли дървената кутия? Донеси я насам.

Знаех тази кутия. Тя беше истинско съкровище в детските ми очи. Преди много години дядо ми е държал приборите си за бръснене в нея. Аз нося неговото име. Когато си отишъл от този свят, баба превърнала кутията в хранилище за спомени. Беше изкусно пирографирана отвсякъде. Отгоре бе изрисуван прав път с две безкрайни редици тополи и деца, залисани в игра. От вътрешната страна на капака бе монтирано огледалце, заобиколено с блестящи камъчета. Вътре имаше снимки от времето, когато с дядо ми са били млади, снимки на сестричката ми, на мен, на мама и тате, сребърна гривна, джобно ножче, няколко накита, писма с избледняло мастило, едно сухо цвете.

– Вземи, баба, ножчето – тя едва шептеше. – То винаги е било твое. Виждаш ли двете букви? Пише „ПП“ – това са твоите букви.

Много пъти бях разглеждал съкровищата в кутията, но едва отскоро познавах буквите. Затова до този момент не бях обърнал внимание на някак набързо изчегъртаните върху метала две „П“–та. Сетих се, че инициалите на дядо трябва да са били ПМ и понечих да я запитам, но тя само каза:

– Потърпи. Скоро ще разбереш. Носи ножчето със себе си. Все на някого ще потрябва. Сега извикай татко си.

Слънцето вече докосваше хоризонта. Навън притъмняваше.

Сладоледи

Спомням си всичко това сега. Минаха 40 години, а онази светлина в бабината стая всеки август е същата. Знам, защото двайсетина дни от летния отпуск изкарвам в родното си село. В момента пътувам натам. На задната седалка 6-годишният ми юнак седи нацупен и не вдига поглед от таблета. Сърди се, защото знае, че в края на магистралата е морето, а ние нямаме намерение да стигаме до там. Ще отбием стотина километра по-рано и ще пожиеем няколко седмици в сърцето на Тракия. Хлапетата сега сякаш влизат в пубертета още преди да са тръгнали на училище. Знаят всичко. Откак се научи да чете, вече не ме пита за нищо, а направо ми обяснява кое как е и защо е, защото гугъл знаел много повече от мен. Казвам му, че търсачката показва пред него точно същото, което показва и на баща му, но си спестявам очевидната истина, че мозъкът му в момента е попивателна за факти, а моят вече дава заето от тях. И че неговите батерии са постоянно заредени, а моите имат нужда поне няколко пъти годишно да се пълнят с аромата на тракийските ветрове и синевата на родното небе.

Пък и не знае какво приключение тепърва му предстои. Ще забрави и морето, и таблета...

– Хайдеее, стига си се мръщил. Край Пловдив ще спрем на Макдоналдс.

Вдигна очи и се усмихна. Видя погледа ми в огледалото и побърза да се направи отново на сърдит. Бързо схвана, че се е издал и вече е късно за маймунджилъци. Затова премина в атака:

– Ама ще ми купиш два сладоледа, не един.

– Ако обещаеш да гледаш през прозореца и да оставиш
таблета докато стигнем – да!

Кратко мълчание.

– Съгласен.

Край магистралата в бърза броеница се изниза ред тополи.

II

Онова лято, когато баба ми си отиде, се научих да карам колело. Не от онези, бебешките, а голямо колело, за големи хора. Другите караха смешните си „Балкан“-чета, защото бяха по-дребни от мен и краката им не достигаха педалите. А аз бях наравно с батковците! Един ден точно батковците от махалата решиха да ходят до стария път отатък реката. Много пъти бях мечтал да отида там, но мама и тате не ме пускаха. Бил съм малък, пътят бил далече, трябвало да се мине моста, после парка и да се хване разклонът за съседното село. А разклонът беше точно до онзи грамаден стълб от електропровода за високо напрежение, който беше с формата на моята буква – „П“. Виждах го даже от нашата тераса. И тогава си казах: „Щом стълбът се казва П, значи няма да ми се карат. Та той се казва като мен!“. Безупречна логика.

Беше късен следобед, слънцето все още здраво напичаше, но обедната жега вече бе превалила, за да пази сили за следващия ден. Жените от махалата бяха насядали по пейките пред съседския двор и когато яхнахме велосипедите, се развикаха след нас:

– И да внимавате да не ви сгази някой камион! Бързо да се прибирате за вечеря!

Тайфата ни вдигаше шум колкото за пет махали и така, сред хилеж и изпробване на спирачки и контри, отпрашихме към стария път. Въртяхме педалите колкото можем, защото нали знаете – който остане последен, е лайно! Не отстъпвах на батковците. Някои от тях бяха даже по-ниски от мен! За нула време излязохме на главната, след това на шосето, ми-

нахме моста, профучахме край парка и стигнахме разклона. Моят стълб, стълбът П, отблизо изглеждаше огромен. Металната му снага се изправяше високо, високо, а от дебелиите жици съвсем ясно се чуваше „Ззз...“. Усмихнах се, защото П ме поздравяваше с неговото „Ззздравей!“; сякаш отдавна беше чакал да се появя тук. Малко встрани от него имаше три могили, строени в редица. Бях чувал, че били от тракийско време. А точно оттук започваше старият път! Вече се бяхме поуморили от якото въртене на педалите и, позабавили ход, свърнахме по настилката от дребни камъчета.

Усетих, че сърцето ми затуптява. Пътят беше прав като стрела. От двете му страни, чак до безкрайността, се простираха две редици високи тополи. Те шумяха с безбройните си листа и сякаш тихо ръкопляскаха на палавите хлапета долу на пътя. Над всичко това бе увиснало късното следобедно слънце и лъчите му изпълваха въздуха с фина неуловима мрежа от светлина. Прахът, който вдигахме, само подсилваше усещането. Хилядите листенца трепкаха, полюшвани от лекия вечерен ветрец, и си играеха на слънчеви зайчета с лъчите – чупеха ги, отразяваха ги, преплитаха ги. Тази светлинна магия можеше да се хване с ръка. Толкова истинска беше тя! Посегнах нагоре и... се плъснах на пътя.

Така се бях прехласнал по вълшебството на лъчите, че напълно бях забравил за колелото. Тънка струйка кръв се проточи по лявото ми коляно. Бях го ожулил здраво. Дойде и болката. И тъкмо да си напълня очите със сълзи, осъзнах какво щеше да стане след това и с две-три бързи преглъщания, ги овладях. Другите бяха спрели и вперили погледи в мен. Как ще се излагам пред батковците! Няма да цивря, я! Да не съм малък?!

– Нищо ми няма! – ухилих се малко насила насреща им. – Вие продължавайте, аз ще ви изчакам тук.

– Сигурен ли си, че нищо ти няма? – попита бате Миро. Той беше цели пет години по-голям от мен. – Петьо, ако ис-

каш, ще те кача на багажника и ще те върна. Някой от другите ще откара и колелото ти.

– Не, не! Наистина! Не ме боли. Давайте нататък, а на връщане ще се прибера с вас. Само да се поизтупам малко и да си почина.

Момчетата се качиха на колелетата и отпрашиха, отново вдигайки пушилка по пътя. Станах. Огледах се. Левият ми хълбок беше понатъртен и прашен. В коляното ми се бяха забили няколко дребни камъчета. Изроних ги и разтърках мястото. Не стана по-добре. Просто зацапах още повече потеклата кръв. Отново се огледах. Реката беше далече. Поне някаква локва да имаше наблизо, за да се измия...

Нещо привлече погледа ми. Оттатък тополите, в подножието на хълма с могилиците, две хлапета – момиче и момче, ми махаха и сякаш викаха нещо. Огледах се – нямаше други хора наоколо. Значи махаха на мен. Магнах им и аз. Изтупах се от прахта, вдигнах колелото и го подпрях на една топола. Странно! Някаква мараня играеше между нея и съседното дърво. Вече не беше толкова горещо, а маранята се виждаше съвсем ясно. Погледнах към другите тополи – нямаше никакво трептене. Само тук. Фигурите на двете деца отвъд тополите също леко трептяха. Отново ми махаха да отида при тях. Запътих се и точно когато минавах между двете дървета, сякаш микроскопични иглички ме загъделичкаха по цялото тяло. Минах и се обърнах – маранята си стоеше там, между двете тополи. И никъде другаде. Шантава работа!

Сега децата се виждаха съвсем ясно. Имаха странни дрехи. Момичето беше с около две години по-голямо от мен и носеше тънка бяла дреха, подобна на рокля, ама не беше рокля, а той – момче на моята възраст, облечен в нещо като дълга бяла риза, пристегнатата с грубо въженце в кръста.

– Боли ли те? – попита тя, когато се приближих. Момчето я държеше за лакътя и когато се спрях пред тях, леко пристъпи зад нея, гледайки изпитателно. Момичето се усмихна.

.....

– Не му забелязвай! Той е малко срамежлив. Ама само да го видиш след това какви ги върши! Само да те опознае един път!

– Не, никак не ме боли! – как така щях да се излагам.

– Ела, тук минава вада. Измий се.

Едва сега чух ромоленето на водата. Тънко ручейче се спускаше от близкия хълм, извиваше се покрай могилите и сигурно се вливаше в реката по-нататък. Потопих и двата си прашни крака в плитката вода и хубаво ги измих. Когато почиствах ожуленото коляно, доста ме заболя и скръцнах със зъби. Тя се усмихна. Без да казва нищо, момченцето тръгна по поляната, съсредоточено взирайки се в тревата.

– Търси живовляк. Едно листо върху коляното и ще ти мине много бързо – каза тя. – Аз съм Береника, а брат ми се казва Медок. Какво е твоето име?

– Петър. А той не говори ли?

– Неее, говори си, но още му е трудно да се оправя с много от думите тук. Тук те са повече.

– Как така повече?

– Ти си нов и още не си разбрал. Тук има повече думи, защото всеки ги носи със себе си. Понякога трудно се разбираме, но затова пък много се смеем.

– Не съм нов. Аз съм на шест, вече съм голям!

– Не! Искам да кажа, че за първи път си тук. Затова си нов. Не се притеснявай. Скоро ще ти стане ясно. Усети ли игличките между тополите?

– Да. Какво беше това?

Тя се засмя. Смееше се и братчето ѝ. Беше намерил билката и носеше няколко листа от нея. Изми ги в поточето, намачка ги и положи няколко върху разраненото коляно. Направи го с нетипична за възрастта му вещина. Трябваше да се връщам – в далечината тайфата с колелетата беше поела обратно по пътя.

Ралото

Когато се прибрахме с момчетата обратно в селото, бях капнал от умора. Не от въртенето на педалите, не – та аз съм голям и силен! Просто бях насъбрал толкова много впечатления, че цялото лято нямаше да ми стигне да ги премислям и въртя в главата си. Не бях чувал наоколо да живеят хора със странни имена, а определено Береника и Медок звучаха така. На всичко отгоре новите ми приятели се обличаха странно. Иначе какво им е? И те като мен бяха със сини очи, русоляви, почернели от слънцето. Тя даже имаше няколко смешни лунички по носа. Като моите.

– Тате, ти знаеш ли какво е живовляк? – попитах, докато вечеряхме в прохладата на вечерта навън под асмата.

– Знам. А предполагам, че щом питаш, значи и ти вече знаеш – и се засмя. – Особено с това ожулено коляно.

– Ъхъ.

– Казва се „Да“, а не „Ъхъ“ и не говори с пълна уста! – обади се мама. Тя беше учителка и често се налагаше да ѝ прощаявам за даскалския тон.

Преглътнах залька и я попитах:

– Мамо, а ти знаеш ли нещо за трите могили оттатък, до П?

– До кое?

– Ммм... до онзи стълб от далекопровода?

– Казват, че били на трима знатни тракийци. Управлявали заедно и много мъдро.

– А защо са умрели?

– Никой не знае. Били убити в една и съща нощ. Все още не са правили разкопки. Нали знаеш какво са разкопките?

.....

– Тъхъ ..., да.

– Но има нещо, което със сигурност не знаеш – татко включи нотка на тайнственост в гласа си.

– Какво? – наострих уши.

– Заедно с още няколко могили наоколо тези трите изобразяват съзвездието Рало. Е, не точно, но подредбата на звездите е почти същата като тази на могилите. Сега го знаем като Орион, но тогава се е казвало другояче. Трите могили, които си видял днес, са поясът на Орион.

Зяпнах.

– Ще ми го покажеш ли на небето?

– Сега не може. Вижда се през зимата.

Ентусиазмът ми угасна. Всъщност бях угаснал и аз самият. Умората толкова беше натежала в клепачите ми, че след вечеря мама ме изми с вода, която се беше пекла цял ден на слънце, и още щом легнах в леглото, заспах.

Топли принцеси

На другия ден махалата се опразни. Беше събота и още от сутринта комшиите започнаха да товарят по колите си огромни куфари, детски колички и чанти с провизии. Заминаваха кой на море, кой на планина. На улицата цареше истинско оживление. С баща ми седяхме край пътната врата и гледахме суматохата.

– Да не забравиш кучето! – провикна се леля Мария към Руми, която точно в най-голямата олелия беше решила да надуе плажната си топка и да я тупка по оградата. – Ще ти скъсам ушите, така да знаеш!

С Руми имахме куп наши тайни. За тях знаеше само Пиро. Така бяхме кръстили кучето, което семейството ѝ приюти. Намериха го премръзнал на улицата миналата зима. Пиро – от пират, защото още от кутре едното му ухо клепваше и покриваше окото като пиратска превръзка. Руми беше малко по-голяма от мен и веднъж дори ме целуна. Точно днес смятах да ѝ разкажа за странните си нови приятели, а то какво излезе?! Ще се върнат чак след две седмици!

- Тате, нали и ние щяхме да отиваме с тях на морето?
- Да, Петьо. Щяхме. Ама баба ти си отиде и...
- Е, нали уж отиде при кака на онова по-хубаво място!
- Да, така е.

Очите му заблестяха. Преглътна. Странно. Моите също се замъглиха, когато се сетих за баба.

- Тате, може ли да ми казваш Петър, а не Петьо?

Той ме погледна, усмихна се едва доловимо и ми разчорли косата.

- Дадено..., Петре!

Претъпканите с багаж коли започнаха да се изнизват една по една. Последно беше семейството на бате Миро. Минавайки покрай нас, той ми махна през прозореца. Хубава работа! Сега нямаше да мога да се изфукам пред него колко бързо е заздравяло коляното ми. Тъпа история.

Не ми оставаше нищо друго, освен да яхна колелото и да се видя отново с Береника и срамежливото ѝ братче.

Сутрешната хладина започваше да се стопява. Лястовиците прелитаха насам-натам и носеха разни неща в малките си човчици. Кацаха на ръба на гнездото под стряхата и от писукането на малките вътре разбирах, че днешният разнос на храна е започнал. От лятната кухня се носеше омаен аромат на принцеси с яйца, сирене и масло. Мама ги правеше най-добре в цялата махала. Какво в махалата – бяха най-хубавите принцеси на света! Дори Руми и бате Миро идваха понякога на закуска.

– Ще хапнеш, преди да изчезнеш нанякъде!

– Мамо, а може ли да взема три? – попитах аз, вдишвайки апетитния аромат.

– Охо, решил си да черпиш някого? Вземи. Увий ги в тези салфетки, да останат хрупкави.

Сложих принцесите в чантичката си за закуски, закрепих я на багажника на колелото и завъртях педалите към П и стария път с всички сили. Бързо открих двете тополи. По странното трептене между тях, естествено. Подпрях велосипеда на едното дърво и взех безценния си багаж. Медок и Береника вече бяха край вадата, където вчера си плисках прашните крака. С тях имаше още някого.

Прекрачих през трепканицата между тополите и отново усетих гъдела от хиляди иглички по кожата си. Третият беше момче. По-голям от всички нас – на 12 – 13 години. И той носеше странно облекло. Но беше друго. Късите му панталонки бяха впити в тялото, а по тениската му пробягваха и мигаха някакви светлинки. Много интересно! Подобно нещо

бях виждал само във филмите. Тримата ми помахаха за поздрав.

– Как е коляното? – попита Береника, щом ги приближих.

– А, дребна работа! Оправя се. Много хитър е този номер с листата от живовляк. Благодаря ти, Медок!

Той сведе поглед и понечи да допре устата си с пръст, но сестра му го перна през ръката:

– Стига си се срамувал де! Видя, че и той е един от нас.

Хлапето, макар и на моя възраст, беше с цяла глава пониско от мен. Погледна ме отново и се ухили. Непознатият се обърна към мен.

– Здравсти, аз съм Борис. Казвай ми Боре – и протегна ръка за поздрав. Непохватно я пое, защото на моята възраст се бях здрависвал с много малко хора и то само когато играехме на космонавти. Те нали си стискат ръцете горе в Космоса, когато скачват станциите. Светлинките заиграха закачливо по тениската заедно с усмивката на Боре. – А ти си Петър. Вече ми разказаха за теб. От кое време си?

– Как от кое? – погледнах недоумяващо Береника, после и Медок.

– Трябваше още вчера да ти кажем, ама ти много бързаше да не си изпуснел никакви момчета и не остана време – тя говореше сериозно. – Тук идват хора от различни времена. Когато минат през Трепкалото...

– Така ли му казвате? Чудех се какво е това!

– Да, когато минем оттам, се озоваваме на това място, което събира време от... как да го кажа, отвсякога. Не знам как става това. Ама сме все деца. От различни времена.

– Не всички деца виждат Трепкалото – обади се и Медок. За първи път чувах гласа му. Усмихнах се и се сетих за вкусните принцеси.

– Хей, има ли гладни?

Извадих все още изпускащите пара филии и дадох по една на всеки.

– А за теб? – попита Медок.

– Аз вече закусих!

Послъгах малко, ама това беше един от ония случаи, за които татко казваше, че било простено.

– Та, като гледам, ти трябва да си от края на 20. век. Нали? – попита Боре.

Опитах бързо да си припомня какво знаех за вековете. Бях чувал да споменават тази дума, но не бях сигурен как точно се употребява. Поне бях убеден, че „Щурците“ няма как да са се объркали в песента „20. век“ и да са изпели някакви глупости. Сто пъти я бях чувал по радиото, затова уверено казах:

– Да. Точно така. А ти от кой си?

– 22-ри.

– Ехааа!

– Тая работа с вековете винаги ме обърква – каза Береника. – Вие броете по друг начин. Но по всичко личи, че ние с брат ми сме много векове преди вас. А Дентус е много преди нас.

– Този пък кой е? – попитах.

Всички се засмяха:

– Не е той, а тя! Също идва през Трепкалото от време на време. Амадок дори трябва да е преди нея!

– И Амадок ли е „тя“?

Тримата отново се заляха от смях.

– Неее! – Медок размаха ръце, сочейки мен и себе си. – Амадок е момче и е голям колкото мен и теб! Само дето времето му е преди нашето.

– Мофе да фе фидите някой фът тук. Ние обафе идфаме най-чесфо – каза Боре, фъфлейки с издути до пръсване бузи. Беше напъхал целия остатък от принцесата на мама в устата си, а светлинките по блузката светеха най-силно на корема му.

– Уф, обърках се! – не бях схванал някои от техните думи. – Хайде да шляпаме във вадата!

.....